

opusdei.org

Лист Прелата (Квітень 2009)

"Господь кличе нас супроводжувати Його в Його Славі, якої ми завжди досягаємо через самозречення. Смерть Христа на Голготі не була останнім словом," нагадує нам Прелат в своєму листі цього місяця.

10.04.2009

Мої дорогі діти, хай береже Ісус моїх дочок та синів!

Наступної неділі, святкуючи
тріумфальний вхід Ісуса Христа до
Єрусалиму, ми розпочнемо
Страсний тиждень, кульмінацією
якого буде Пасхальне Тридення
Страстей Господніх, Його смерті та
воскресіння. Жертва нашого
Спасителя, що здійснюється
кожного разу під час Святої Меси,
яскраво вказана нам в урочистому
літургійному святкуванні
Великого Четверга, Страсної
П'ятниці та Пасхальної Вігілії.
Давайте ж почнемо готуватися до
цих подій з більшою
інтенсивністю, відкриваючи наші
серця до Божої ласки, яка
подається нам понад усяку міру.
Ми потребуємо якомога більшої
близькості з нашим Господом в ці
його останні дні.

Перебуваючи на порозі Страсного
тижня, згадаймо слова
св.Хосемарії: “Усе, що через різні
прояви побожності, які

характеризують ці дні, входить в наше серце, поза сумнівом, спрямоване на воскресіння, яке, за словами св.Павла, є основою нашої віри (пор. *1 Кор 15:14*). Але ми не повинні надмірно поспішати, прямуючи цим шляхом, щоб не згубити з очей дуже простого факту - ми не спроможні розділити участь у Воскресінні Господа нашого Ісуса Христа, допоки ми не з'єднали себе з Ним в Його страстях та смерті (пор. *Рим 8:17*). Щоб бути з Ісусом під час його тріумфу наприкінці Страсного тижня, ми повинні перше по-справжньому співстраждати з Ним, коли Він лежав мертвим на Голготі.” [1]

Наскільки вимогливими ми були до себе, наскільки щирими та палкими були наші приготування протягом цих п'яти тижнів Великого Посту? Лише декілька днів залишилось нам, щоб, у разі

потреби, виправитися і
надолужити!

Слова св. Павла є ясними й
зрозумілими; я пропоную вам
розважати їх та з новою наснагою
втілювати у щоденне життя.

Цього року, присвяченого
Апостолу народів, проситимемо
його заступництва, щоб,
наслідуючи його, всі християни
глибше переконалися, що для
єднання з Христом, котрий є
нашим найбільшим прагненням,
немає іншого шляху ніж
супроводжувати Його дорогою на
Голготу. Ми стверджуємо це
кожного дня, коли ми молимося
наприкінці *Angelus: per passionem
eius et crucem, ad resurrectionis
gloriam perducatur*, через
страждання і хрест Його осягнули
ми славу воскресіння. Наслідуючи
щиру самопожертву Христа, яку
показує нам Страсний тиждень,

ми сподіваємося розділити славу
Його воскресіння.

Бенедикт XVI, в одному зі своїх
повчань на Рік святого Павла,
сказав, що Савл, “спочатку бувши
переслідувачем та чинивши
насилля проти християн, з часу
свого навернення на шляху до
Дамаску перейшов на бік
Розіп'ятого Христа, зробив Христа
змістом свого життя та своєї
проповіді. Життя не тихого та
вільного від труднощів та
небезпек, але цілковито
пожертвованого душам (*пор. 2 Кор*
12:15). Вирішальний досвід
святого Павла на шляху до
Дамаску – зустріч із прославленим
Ісусом Христом – зовсім змінив
його існування, поставивши в
центрі всього Ісусів хрест. Святий
Павло зрозумів, що Христос *помер*
і воскрес за всіх і за нього також.
Обидві сторони Христової жертви
були важливі — універсальність:

Ісус дійсно помер за всіх, та суб'єктивність: Він також помер за мене. Так Божа безкорислива та милосердна любов стала явною на Хресті.”[2]

Зараз, коли ми на порозі Страсного тижня, зупинимося на мить, щоб обдумати ці слова, тому що вони вказують нам на головну причину Жертви Христа. “Це Любов, що привела Христа на Голготу. І — на Хрест”, - наголошував наш Отець, “усі його жести та усі слова є любов'ю, любов'ю водночас ніжною та сильною.”[3] Зануримося в реальність того, що Друга Особа Святої Трійці стала людиною, не перестаючи бути Богом, щоб з власної волі взяти на себе тягар усіх гріхів, що накопичилися протягом століть, приносячи Творцю безцінну жертву. За нас. *Бо Бог, що так полюбив світ, що Сина свого Єдинородного дав, щоб*

кожен, хто вірує в нього, не
загинув, а жив життям вічним.
Бо не послав Бог у світ Сина світ
засудити, лише ним — світ
спастися.[4]

Наскільки великою має бути наша
вдячність Господу за ту неосяжну
любов, що він явив та досі являє
нам! Наскільки вдячні ми маємо
бути нашій Матері, його Матері,
яка допомогла своїм *fiat* плану
спасіння! Але ми ніколи не
повинні забувати, що *любов*
винагороджується любов'ю. Наша
любов, навіть якщо вона є
великою, ніколи не зрівняється з
Божою безмежною любов'ю. Хоча
це справді так, наш Господь
задовольняється нашим “малим”,
якщо ми віддаємо йому все, що в
нас є. Він додасть решту; бо *любов*
Бога влита в серця наші Святим
Духом, що нам даний.[5]

Так давайте на цьому Страсному тижні приймемо рішення, ще раз, щиро покласти все наше життя в руки Господа. Так ми відкриємо, більш глибоко, сенс відновлення наших хресних обітниць, що ми робимо в Пасхальну Вігілію.

Більшість з нас були з'єднані з Христом та Церквою, коли ми були зовсім маленькими, тому що наші батьки шукали для нас води, що оновлює, води Хрещення.

Сьогодні ми маємо літургійну можливість підтвердити зобов'язання, яких ми набули.

Давайте зробимо це із вдячністю та радістю, з повагою до великої ласки, якою Бог обдарував нас, та з бажанням співпрацювати з Христом у ділі спасіння для всього людства. Розглядаючи мапу світу, читаючи або слухаючи новини, чи відчуваємо ми палке бажання, щоб Він досягнув усіх душ?

“Святий Павло приніс в жертву своє власне життя, цілковито присвятивши себе справі примирення, примирення Хреста, який є спасінням для нас усіх. І ми також,” закликає Римський Понтифік, “повинні бути здатними на це: віднайти наші сили саме в покорі любові, а нашу мудрість у слабкості самозречення, розчинивши себе у такий спосіб в Божій силі. Ми усі повинні будувати наше життя на цій справжній мудрості: жити не для себе самих, але з вірою в Бога, про якого ми всі можемо сказати: *він любив мене й віддав своє життя за мене.*” [6]

Давайте поширювати цю впевненість серед усіх людей, яких ми зустрічаємо, хоча, говорячи людською мовою, обставини можуть бути складними, включаючи економічну кризу, яка впливає на

різні країни в той чи інший спосіб, на усіх рівнях суспільства. Вдаючись до доступних вам благородних людських ресурсів для подолання проблем та допомоги іншим, ви відкриєте Боже Провидіння у всьому, що стається в вашому житті.

Ми можемо запитати: “Як я маю реагувати на те, що є неприємним або докучливим? Чи маю я боротися, щоб виправити та піднести кожне питання до надприродної площини? Після миті нерішучості, цілком зрозумілої, тому що ми є людьми, швидко та твердо відповімо: “Ти хочеш цього, Господи?...Тоді й я цього хочу!” [7]

Не будемо забувати, проте, що за Хрестом йде Воскресіння та славне Вознесіння на Небеса. Наш Господь кличе нас супроводжувати Його в Його славі,

якої ми завжди досягаємо через
самозречення. Христова смерть на
Голготі не була завершальним
словом; завершальне слово ми
побачимо в Його прославленні в
дусі й тілі во славу Отця. Св. Павло
писав до вірних у Коринті: *А коли
Христос не воскрес, то марна
проповідь наша, то марна й віра
ваша... ви ще у гріхах ваших.*[9] Ми,
християни, повинні завжди
зберігати цю велику впевненість.
Як пише Св. Августин: “Немає
нічого значного у вірі в Христову
смерть. Погани вірять в це, так
само вірять юдеї й також
перекручені. Усі вірять, що
Христос помер. Віра християн
тримається на Воскресінні Христа.
Для нас великим є вірити, що
Христос воскрес.”[10]

"Смерть Господа," навчає
Бенедикт XVI, “виявляє неосяжну
любов, якою він любить нас, аж до
пожертвування себе за нас; але

лише його Воскресіння — єдина наша “гарантія”, впевненість, що його слова — істина, яка також звернена до нас, у всі часи...

Важливо знов і знов стверджувати цю фундаментальну істину нашої віри, чия історична правдивість багатократно задокументована, навіть якщо сьогодні, як і в минулому, багато хто має сумніви або навіть відкидає її. Слабкість віри в Воскресіння Ісуса Христа призводить до слабкості свідчення вірних.”[11]

Людські страждання та навіть смерть, якщо вони не відділені від віри в Божого Сина, набувають свого справжнього значення. Мені подобається згадувати заклик нашого Отця: “Потрібно мати сильну надприродну віру. Будь певний, що ми можемо зрушувати гори, воскрешати мертвих, повертати глухим мову. Скалічені тіла одного разу знов стануть

вправними! Це — не фанатизм, знати та вірити цьому, бути впевненим в допомозі нашого Господа кожної миті. Це значить - вірити в воскреслого Христа, без його воскресіння *inanis est et fides vestra*, в якому ми стоїмо (1 Кор 15:1), наша віра була б марною.”[12] Як казав Папа, “теологія Хреста — не теорія; це — реальність християнського життя... Християнство не є легким шляхом; воно, радше, важке сходження в гору, але осяяне світлом Христа та великою надією, породженою ним... Тільки таким шляхом, через досвід страждання, ми можемо пізнати життя в його глибині, в його красі, у великій надії, народженої Христом розіп'ятим та знов воскреслим.”[13]

Отже, вірний, добровільно з'єднаний з Христом в його пасхальній містерії, розділяє місію

Христа та співпрацює з ним у
завершенні — також у
матеріальному світі — цілковитої
Господньої перемоги над
дияволом, гріхом та смертю.

“Велика християнська революція
відбулася щоб перетворити біль
на плідне страждання та обернути
погані речі на щось добре. Ми
позбавили диявола його зброї;
цим ми здобули вічність.”[14]

Світло цього вчення, осяюючи
кожен наш день, допомагатиме
нам прожити Пасху глибоко, в
інтимному з'єднанні з Господом.
Давайте втілимо в наше щодення
пораду св.Хосемарії, дану у
відповідь на запитання, як ми
можемо стати ближчими до Ісуса
під час Страсного тижня: “Читайте
про Страсті нашого Господа,
розважайте їх, ставайте ще одним
свідком там. Вважайте (із
цілковитою впевненістю, тому що
Св. Павло закликав нас до цього),

що це відбувається сьогодні, а не дві тисячі років тому: *Ісус Христос учора й сьогодні — той самий навіки (Євр 13:8)*. Ви можете поставити себе серед Його учнів, навіть серед його ворогів, щоб бачити те, що відбувається. Відкликайтеся своїми думками та своїм серцем, начебто ви бачите, як з Нього знущаються. Так ви проживете Страсний тиждень дуже добре.”[15] Я додам: прийміть рішення не залишати його самого. Просіть Марію допомогти вам досягти цього.

Наприкінці березня на запрошення дієцезіального єпископа я здійснив подорож до Більбао, щоб прочитати лекцію на конгресі “Католицизм та громадське життя”. Я скористався з цієї подорожі, щоб також відвідати Памплону та Сарагосу. У Сарагосі я молився до Піларської Божої Матері, заступниці, так

тісно пов'язаної зі світанком евангелізації Іспанії. Згадуючи тривалі часи молитов св.Хосемарії в цій базиліці, я просив нашу Маті, разом з усіма вами, за Папу та його наміри, за Вселенську Церкву та за її “маленьку частинку”, за Справу.

Продовжимо ж благодіяти нашого Господа, з'єднані в молитві. Наступні тижні дають нам багато можливостей. 16 квітня ми обходимо день народження Папи, а 19 квітня — четверту річницю його обрання на Петрову катедру: дві дати, дуже добрі для того, щоб тісніше з'єднатися з ним та його намірами. Трохи згодом, 20 квітня, виповниться п'ятнадцять років з мого призначення Прелатом *Opus Dei*. Моліться за мене, тому що я цього потребую. 23 квітня ми святкуємо іншу річницю - Першого Святого Причастя нашого Отця. А наприкінці місяця, 29

числа, ми святкуватимемо
літургійний спомин Св. Катерини
Сієнської, великої закоханої в
Церкву та захисника Римського
Понтифіка, і заступника Справи в
апостолаті громадської думки. Я
вже наповнююсь радістю,
думаючи про молитви, що
сягатимуть небес з нагоди цих
днів.

Благословляю вас з великою
любов'ю,

ваш Отець

Хав'єєр

Рим, 1 квітня 2009 р.

1. Св. Хосемарія, Христос
проходить поруч, № 95.

2. Бенедикт XVI, Промова під час
загальної аудієнції, 29 жовтня
2008.

3. Св. Хосемарія, Хресна Дорога, Одинадцята стація.

4. *Ів* 3:16-17.

5. *Рим* 5:5.

6. Бенедикт XVI, Промова під час загальної аудієнції, 29 жовтня 2008.

7. Св. Хосемарія, Дорога, № 762.

8. *Пор. Фил* 2:5-11.

9. *1 Кор* 15:14,17.

10. Св. Августин, *Коментар Псалмів*, 120, 6 (CCL 40. 1791).

11. Бенедикт XVI, Промова під час загальної аудієнції, 26 березня 2008.

12. Св. Хосемарія, Нотатки, зроблені під час розважання, 30 березня 1964.

13. Бенедикт XVI, Промова під час загальної аудієнції, 5 листопада 2008.

14. Св. Хосемарія, *Борозна*, № 887.

Св. Хосемарія, Нотатки, зроблені під час зустрічей, 16 квітня 1973 .

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/uk-ua/article/list-
prelata-kviten-2009/](https://dev.opusdei.org/uk-ua/article/list-prelata-kviten-2009/) (09.08.2025)